

A Kiskorona-utca tája

Szellden ballag a Kiskoronáról nevezett utca
s vége az alkonyi égbe ér.

Vöröses lussal a fellegek széle ki van itt
húzó,
közepük pedig sűrű fehérr

aranyát idáig ömleti le és aljára olvad
holmi neves vén boroknak ill.

Környéki kocsmák tájáról pecsenyés illatot
toznak
elő a szellők, s forognak kint

szerte a tájba magyar zamatok... Igen, így
tudtam

Krúdy Gyulától ezt a helyet.

Am mire én ideértem az ostrom utáni hóban,
már borok és pecsenyék helyett

azt szimatoltam: vágnak-e lovat ill. jut-e
tizüinknek

este belőle némi falat?

Krúdy világa s benne a társaság emígyen
szűnt meg,
s nyugszik a könyvek lapja alatt.